

กำไลบุษบง

บทที่ 9

ชายหนุ่มที่มาจับมิ่งมิตรและอรุณวรรณที่โรงแรม แนะนำตนเองว่าชื่อ นกตล ทำงานดูแลการสร้างโรงแรมที่เกาะ “ทับทะเล” ของครอบครัวของคุณไม่งาม ซึ่งเจ้าของเกาะก็คือคุณไม่งามและพี่ๆ น้องๆ ของท่านนั่นเอง

เขาพาหนุ่มสาวนั่งรถมาลงเรือที่ท่าเรือของเอกชนซึ่งบริษัทเขาได้อาศัยเช่าเป็นที่จอดรถและจอดเรือของบริษัทหลายลำ มีคนงานที่มาจากเกาะรออยู่ เพื่อช่วยยกกระเป๋าและข้าวของที่ซื้อเพิ่มเติมเพื่อใช้ในระหว่างช่วงเวลาของการพักผ่อน ที่แจ้งมาว่าเป็นการส่วนตัวเป็นพิเศษ เรือยนต์โดยสารกำลังสูงขนาดเล็กใช้เวลาเดินทางเกือบหนึ่งชั่วโมงข้ามทะเลมาถึงเกาะเล็กๆ ที่ร่มรื่นสวยงาม ในระหว่างนั้น แม้เครื่องยนต์เรือจะดังแทบกลบเสียงพูด แต่มิ่งมิตรก็ถามข้อมูลที่ควรรู้มาตลอดทาง เขาได้รู้ว่าเกาะตั้งอยู่ในทิศทางลมที่สงบ อากาศดี น้ำทะเลใสสะอาด และชายหาดที่อีกด้านหนึ่งไม่ไกลจากท่าเรือ ก็มีความสะอาดและปลอดภัยสำหรับจะลงเล่นน้ำทะเลริมชายหาดทางด้านนั้นเอง ในขณะที่กำลังมีการสร้างโรงแรมขนาดเล็กซึ่งแม้ว่าจะกำลังอยู่ในระหว่างก่อสร้างแต่ก็สะดวกสบายพอที่เขาทั้งสองจะพักอาศัยอยู่ได้

พนักงานขับเรือเทียบเรือที่ท่าเรือของเกาะซึ่งอยู่ทางด้านน้ำลึก แล้วขนสัมภาระขึ้นรถเพื่อที่จะเดินทางต่อไปยังบ้านพักซึ่งอยู่สูงขึ้นไปบนเนินเขาหนุ่มนกตล ส่งสายตามองหญิงสาวแสนสวยซึ่งสวมกางเกงขาสั้นและเสื้อเปิดไหล่เห็นเนินอกอิมมูมหลายครั้ง พยายามพูดถึงความสะดวกสบายของส่วนที่สร้างเสร็จแล้วของโรงแรม ทั้งยังพาหญิงชายไปเที่ยวชมบริเวณก่อสร้างและชักชวนให้พักอยู่ด้วย

แต่ชายหนุ่มก็ยืนยันที่จะไปพักที่บ้านบนเขาเหมือนต้องการความเป็นส่วนตัวกับหญิงสาวผู้เป็นคู่หม้ายมากกว่าอย่างอื่น ดังนั้น รถปิกอัพขับเคลื่อนสี่ล้อจึงได้พาคนทั้งสองเดินทางต่อไปตามถนนที่ร่มรื่น ตรงไปยัง “บ้านทับเหนือทะเล” ซึ่งได้รับการแจ้งความจำนงมาก่อน

“บ้านทับเหนือทะเล” เป็นบ้านไม้ชั้นเดียวขนาดกะทัดรัดปลูกอยู่ในท่ามกลางหมู่ไม้ยืนต้นร่มรื่น แม้ไม่มีผู้ใดมาพักอาศัยอยู่ช่วงระยะเวลาหนึ่งแล้ว เพราะความเก่าของบ้านและความเปลี่ยวของพื้นที่ และยังมีแผนการเตรียมจะรื้อลงเพื่อสร้างโรงแรมที่สองในเวลาอีกไม่นานข้างหน้า แต่ก็สะอาดเรียบร้อยเพราะคนงานได้มาดูแลกวาดถูล้างหน้า ภายในมีห้องนอนสองห้องอยู่คนละด้าน ตรงกลางระหว่างห้องนอนทั้งสองเป็นห้องนั่งเล่นที่ตั้งชุดโซฟาไม้เก่าแต่ก็ดูน่าสบาย มีตู้หนังสือขนาดใหญ่ที่เต็มไปด้วยหนังสือหลากหลายวางเรียงสลับกับของประดับตกแต่ง ห้องด้านในเป็นครัวใหญ่ซึ่งมีโต๊ะอาหารขนาดหกที่นั่งและตู้ถ้วยชามภาชนะและอุปกรณ์สำหรับประกอบอาหารครบครัน เปิดจากห้องครัวไปทางด้านหลังมีครัวอีกหลังหนึ่งและห้องนอนสำหรับคนรับใช้ซึ่งถูกกั้นกลางจากตัวบ้านด้วยลานซีเมนต์กว้างที่ตั้งโต๊ะหินสำหรับนั่งเล่น มิ่งมิตรเดินสำรวจดูก็พบว่าสะอาดเรียบร้อยทุกซอกมุม

แต่ก็ยังมีจุดที่ขัดข้อง.....

“ไม่มีแอร์ ไม่มีไวไฟ ไม่มีสัญญาณดาวเทียม แล้วจะอยู่กันได้อย่างไรล่ะคะนี่” อรุณวรรณโวยวาย

“ที่เกาะนี้ยังไม่ไฟฟ้าจากการ เรายื่นไฟฟ้าใช้เองมานานแล้วครับ มีแบตเตอรี่คุณภาพดี ส่องไฟให้แสงสว่างได้ตลอดทั้งคืน แต่ถึงไม่มีแอร์ อากาศก็เย็นสบายทั้งปี ไม่ร้อนหรือครับ สำหรับเสื้อผ้าที่ใช้แล้วก็มีคนมาเก็บไปซักให้ทุกวัน และถ้าอยากทานอะไรเป็นพิเศษก็สั่งคนงานไป... ผมจะจัดมาให้ครับ หรือจะถีบจักรยานไปทานที่โรงแรมก็ได้ครับ ที่นั่นมีทุกอย่างพร้อม แม้ครัวก็เก่งใช้ได้”

“ขี้จักรยาน..! แหม ขอรถไว้ใช้สักคันไม่ได้หรือคะ” อรุณวรรณถาม แล้วก็ได้รับคำตอบว่า

“คือว่ารถที่มีอยู่ก็ไม่ค่อยจะพอใช้งานแล้วครับ แล้วทางก็ไม่ไกลเดินได้ไม่เหนียว นอกจากนี้ถ้าคุณๆ ไม่ชำนาญทาง การขับรถอาจเกิดอันตรายได้ง่ายๆ ครับ เพราะว่ามีหุบเหวเยอะ แม้จะไม่สูงแต่ถ้ารถตกลงไปก็ไม่ใช่ว่าเรื่องสนุกเลย ถนนก็เป็นดินสลับ และทางก็ชำรุดสึกหรอไปมากเพราะว่าไม่ได้รับการดูแลซ่อมแซมมานานแล้ว”

หญิงสาวถอนใจมองหน้ามิ่งมิตรอย่างอ่อนใจ ชายหนุ่มยิ้มปลอบ “น้องวรรณจะยอมแพ้แล้วหรือจ๊ะ ไหนบอกว่าอยากจะมาพักผ่อนแบบธรรมชาติกันเงิบๆ สองคน ทำไมยังไม่ทันข้ามคืนก็ท้อซะแล้ว”

“โหย ก็วรรณไม่เคยนี่คะ ไม่นึกว่าจะกันดารขนาดนี้”

“กันดารยังไร น้ำไฟก็มี อาหารการกินก็ออกจะพร้อมพรั่ง”

“ถ้าเบื่อก็ไปพักที่โรงแรมได้นะครับ มีห้องนอนที่พร้อมให้พักได้หลายห้อง” หนุ่มนกตลชวนคำเดิมที่เขาพูดหลายครั้งแล้ว

มิ่งมิตรพูดอย่างเอาใจหญิงสาว “รับไว้เป็นทางเลือกก็แล้วกัน วันดีคืนดีพี่จะพาน้องวรรณไปพักเปลี่ยนบรรยากาศบ้าง” เขาบอกอีกฝ่ายว่า

“เอาเป็นว่าผมยอมรับคำชวนที่จะไปทานมื้อค่ำวันนี้ก็แล้วกันนะครับ น้องวรรณจะได้ไม่ต้องเหนื่อยทำอาหารซึ่งเธอไม่ถนัดเลย”

หากแล้วเขาก็พบข้อขัดข้องประการที่สอง ห้องนอนเปิดอยู่เพียงห้องเดียว อีกห้องหนึ่งปิดประตูใส่กุญแจแน่นหนาแข็งแรง มิ่งมิตรมีท่าทีเดือดร้อน “คุณช่วยตามหากุญแจหรือหาทางเปิดประตูให้ทีเถอะ”

อรุณวรรณรีบพูดว่า

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ช่างเถอะ เปิดประตูได้ห้องเดียวก็น่าพักห้องเดียวดีซะอีก น้องวรรณกลัวไม่อยากนอนคนเดียวเลยคะ”

“แหม จะได้ยังไงครับ ถ้าพวกผู้ใหญ่รู้เข้า...”

“น้องวรรณบอกแล้วว่าแม่ไม่ว่า”

เพราะเห็นว่าหนุ่มนกดลจับตามองยิ้มๆ มิ่งมิตรจึงไม่ถกเถียงกับเธออีก เขายกกระเป๋าของหญิงสาวเข้าห้อง ส่วนของตัวเอง วางแอบไว้มุมหนึ่ง พยักหน้ากับผู้นำทาง

“ขอบคุณมากนะคะ คุณนกดล ยังไงๆ ปรบกวณคุณตามหากุญแจอีกห้องหนึ่งให้ด้วย”

“บางทีพันภพอาจจะรู้ เขาดูแลที่นี่มากกว่าผม” นกดลพูด แล้วแนะนำเรื่องการเปิดป้มน้ำและเครื่องปั่นไฟก่อนจะแยกตัวจากไป

ชายหนุ่มที่ชื่อพันภพ เป็นลูกชายคนเดียวของพิทักษ์ ทนายความ ผู้เป็นผู้จัดการผลประโยชน์ของคุณไม่งาม เขาเป็นผู้ที่จัดการจองโรงแรมที่พักให้สามพี่น้องที่ฝั่งตัวเมือง แล้วเลยไปทำธุระสำคัญอื่นในตัวจังหวัด เมื่อเสร็จธุระแล้วก็กลับมาเพื่อที่จะรับพวกเธอข้ามทะเลไปยังตัวเกาะ

โชคไม่ดีที่เรื่องเดชถูกเจ้านายตามตัวเป็นการเร่งด่วนตั้งแต่เข้าดั่งนั้นพอพันภพมาถึงซึ่งเป็นเวลาบ่ายจัดแล้ว เขาจึงกำลังกระสับกระส่ายอยู่เต็มที่เป็นห่วงน้องก็ห่วง เป็นห่วงงานก็ยิ่งกว่าห่วง เพราะรายได้จากงานของเขาเป็นหลักสำคัญจุนเจือครอบครัวอยู่ในเวลานี้

เรื่องระวีพูดว่า “พี่ใหญ่กลับไปก่อนเถอะค่ะ ไม่ต้องเป็นห่วงหนูวีจะไปกันเอง”

“จะได้ยังไง พี่สัญญาไว้ว่าจะไปดูและถ่ายรูปรูปมาให้ดูว่าหนูวีไปอยู่ที่ไหนอย่างไร ขึ้นพี่กลับไปตัวเปล่า ทั้งพ่อ ทั้งแม่กานต้องไม่สบายใจแน่ๆ”

“ถ้าอย่างนั้นค่อยมากันใหม่ที่หลังดีไหมคะ” เรื่องรองออกความเห็นเรื่องระวีมองคนที่มารับอย่างเกรงใจ

“ทำยังไงดีคะ คุณพันภพ พี่ชายเกิดมีธุระสำคัญขึ้นมา และเขา รับปากพ่อแม่มาแล้วว่าจะส่งเราไปถึงที่พัก ไว้เรานัดกันใหม่ได้ไหมคะ”

ชายหนุ่มผิวคล้ำรูปร่างลำสันไบหน้าสะอาดสะอาดอันแม่เห็นใจในความจำเป็น แต่ก็ลำบากใจไม่น้อย “เออ คือว่าถ้าเข้าไปกว่านี้ผมกลัวว่า...” เขาเว้นระยะ สายหน้าพูดพึมพำ “พ่อคงต้องตำหนิผมแน่ๆ”

เขามองหน้าคนทั้งสามและมองนังนานที่หญิงสาวคนที่เป็นน้องเล็ก “อย่างนี้ได้ไหมครับ ผมพาคุณทั้งสามไปบ้านทับเหนือทะเลที่เกาะพอคุณใหญ่ได้เห็นและถ่ายภาพสถานที่แล้วก็จะพากลับมา ถ้าคุณยอม ขั้บรถกลับกรุงเทพค่ำหน่อย ยังไงๆ พรุ่งนี้ก็ได้ไปทำงานแต่เช้าเหมือนกัน”

“แหม อย่างนั้นก็ปรบกวณคุณพันภพแย้ช๊ะแล้วคุณก็ต้องข้ามทะเลกลับไปอีกเป็นครั้งที่สามหรือคะ”

“ปรกติถ้ามีดผมจะไม่ข้ามทะเล นอนที่ฝั่งนี้จนเช้าตรู่จึงค่อยไปครับ ถ้าไม่จำเป็นไม่อยากข้ามทะเลเวลามีดๆ เกิดเรือเสียจะยุ่งครับ”

“ถ้าอย่างนั้นก็รีบไปกันเถอะ” พี่ชายใหญ่ตัดสิน

รถยนต์สองคันขับตามกันมาที่ทำเรือแล้วช่วยกันขนย้ายสัมภาระของหญิงสาวลงเรือยนต์โดยสารลำเล็ก เรื่องเดชบ่นว่า “ดูซิ ชื้ออะไรมาชะเยอะแยะ ขนมนมเนยทั้งนั้น... กลัวจะอดขนมตายหรือยังงั้น”

“ผู้หญิงก็ช่างชื้ออย่างนี้แหละครับ” ชายหนุ่มพูดยิ้มๆ “ความจริงที่เกาะอุดมสมบูรณ์ คนงานปลูกพืชผักผลไม้จับปลาปูกุ้งหอยเป็นกับข้าวได้ทุกวัน และถ้าขาดอะไรก็มาซื้อหาได้ ปรกติก็จะมีเรือข้ามมาสัปดาห์ละสองครั้งอยู่แล้ว”

“สาม-สี่วันเที่ยวหรือกว่าจะมีเรือข้ามมา” เรื่องเดชถาม

“ไม่ต้องสาม-สี่วันหรอกครับ อยากรมาเมื่อไหร่ก็มาได้ มีคนขับเรือเป็นกันหลายคนรวมทั้งผมเองด้วย”

“คุณพักที่เกาะหรือคะ”

“ผมมีบ้านพักอยู่ทั้งสองฝั่งครับ”

สีหน้าเจียมใจของเขาทำให้เรื่องระวีคาดเดาว่า “อยู่กับครอบครัวหรือคะ”

เขาพูดเจือหัวเราะ ดวงตาเป็นประกายวาววามมองเธอ

“เปล่าครับผมอยู่คนเดียว กำลังมองหาครอบครัวอยู่ แต่ชาตินี้คงได้แต่มองเท่านั้น...”

อีกครู่หนึ่ง เรือโดยสารกำลังสูงขนาดเล็กก็แล่นเรียบด้วยความเร็วไปบนผิวน้ำที่กว้างใหญ่ เสียงเครื่องยนต์ดังจนหญิงสาวทั้งสองต้องนั่งเงียบปล่อยให้สองหนุ่มตะโกนซักถามพูดคุยกันเป็นระยะๆ ตลอดเวลาเกือบหนึ่งชั่วโมง..... พวกเขาโล่งใจเมื่อเขาชี้ให้ดูเกาะที่เห็นไกลๆ แล้วเห็นชัดขึ้นทุกที ในที่สุดก็เทียบเรือเข้าที่ท่าเรือซึ่งมีคนงานรอรับอยู่

“เกาะสวาทหาดสวรรค์ยินดีต้อนรับ”

“หาดสวรรค์นี่พอรับได้ แต่ เกาะสวาท นี่เห็นจะไม่ไหวหรอกนะคุณน้องผมเป็นสาวและยังเป็นเด็กกะโปโลอยู่” เรื่องเดชะรีบปราม

พันภพหัวเราะเห็นพันขาว “ขอโทษครับ ผมแค่พูดให้คล้องจองเพราะๆ ตามชื่อภาพยนตร์เท่านั้นเอง

“คุณแน่ใจนะที่นี่ปลอดภัยสำหรับผู้หญิงสองคน” เรื่องเดชะถามย้ำจ้องมองหน้าชายหนุ่มผู้มีสีหน้าระรื่น

“แน่นอนครับ เอาชื่อพ่อผมเป็นประกันได้เลย รับรองว่าปลอดภัยร้อยเปอร์เซ็นต์... ถ้าคุณผู้หญิงจะไม่ชุกชจนจนเกินไปนัก”

“เอ๊ะ ยังไงกันคะ จะมีโอกาสไม่ปลอดภัยอย่างนั้นหรือ” เรื่องรองเริ่มล้งเล

ชายหนุ่มตอบเจือหัวเราะ “อันตรายน้อยมมืออยู่ข้างเป็นธรรมชาติครับ เช่นเดินวิ่งไม่ระมัดระวังก็อาจหกล้มหัวเข่าแตกได้ หรือชุกชจนป็นปายแล้วพลัดตก หรืออาจจะถูกแมลงสัตว์กัดต่อยบ้าง แต่ว่าที่นี่มีคณงานและลูกเด็กเล็กแดงหลายคนก็ไม่เห็นว่าจะมีใครเป็นอันตรายใดๆ เลยครับ”

“แหม พุดชะตักใจเลย” เรื่องระวีค้อนขวับ

“แล้วมีใครอยู่ใกล้ๆ บ้านพักบ้างไหมคะ”

“มีครอบครัวคณงานที่จะมาคอยดูแลทำความสะอาดครับ เรียกใช้พวกเขาได้ตลอดเวลา ส่วนโรงแรมที่กำลังมีการก่อสร้างก็อยู่ไม่ไกลที่พักเดินไม่ถึงครึ่งชั่วโมงก็ถึง คณงานส่วนใหญ่จะอยู่กันแถวๆ โรงแรมครับ พวกเขาชื่อๆ ใช้งานง่ายเรียบร้อยดี เพราะชีวิตที่นี่ไม่ได้ยากลำบาก คณงานอยู่กันอย่างพอเพียงสบายๆ ไม่เคยทะเลาะกันเลย ผมอยู่ดูแลที่นี่มาตลอดรู้จักพวกเขาดีครับ”

หน้าตาทำที่ชื่อๆ ของพันภพดูเป็นมิตรที่จริงใจและน่าไว้วางใจ ยิ่งเขาเป็นลูกชายของทนายความชื่อดังคนสนิทของคุณไม่งาม ก็แทบจะไม่มีใครสงสัยในตัวเขาอีก นอกจากนั้น พนักงานทั้งที่โรงแรมและที่ทำเรือใหญ่ก็รู้จักสนิทสนมกับเขาดีในระดับหนึ่ง เพราะได้ติดต่อการงานกันมาเป็นเวลานานหลายปีแล้ว

พันภพก็เหมือนนกดล ที่ขับรถพาคนทั้งสาม วนไปดูโรงแรมที่กำลังก่อสร้างก่อน แล้วจึงพาไปยัง “บ้านทับเหนือทะเล” ซึ่งเจียบสนิทเขาไขกุญแจเปิดประตูห้องนอนที่ปิดอยู่ก่อนจะช่วยขนย้ายข้าวของลงจากรถ ทั้งสามเดินสำรวจไปที่อย่างพอใจ สภาพบ้านสะอาดเรียบร้อยดีแล้วพวกเธอยังเห็นบ้านพักของครอบครัวคณงานอยู่ไม่ไกลออกไปด้วย

เรื่องเดชะถ่ายภาพสถานที่ด้วยความพอใจ แต่เมื่อพยายามจะต่อโทรศัพท์เพื่อส่งภาพก็ได้พบว่ามันใช้การไม่ได้

“ไม่เห็นคุณบอกเลยว่าที่นี่ไม่มีสัญญาณโทรศัพท์”

“อ้าว ผมลืมไปครับ... แต่ว่าถ้าต้องการอะไร ที่โรงแรมริมหาดมีทุกอย่างรวมทั้งสัญญาณโทรศัพท์ด้วย ถ้าที่นี่ไม่สะดวก คุณจะย้ายไปพักที่โรงแรมก็ได้”

เรื่องรองมีสีหน้าเหมือนจะเห็นด้วย แต่น้องสาวรีบพูดว่า

“ไม่ดีกว่า เราจะอยู่กันที่นี่แหละคะน่าจะสบายดีออก ถ้าจะใช้โทรศัพท์เราจะไปที่โรงแรมก็แล้วกัน แต่ว่าพี่ใหญ่ควรจะต้องรีบไปได้แล้วนะคะ ประเดี๋ยวจะค่ำมืดเสียก่อน”

เรื่องรองก็สับสนนุอย่างป็นกังวล “นั่นซิ ข้ามทะเลแล้วยังต้องขับรถต่ออีกไกลกว่าจะถึงบ้าน ไหวหรือเปล่าคะพี่ใหญ่”

“สบายมาก ไม่ต้องเป็นห่วงพี่หรือก ให้พี่เป็นห่วงพวกเธอก็พอ”

พันภพพูดว่า “ผมคงต้องสอนให้คุณผู้หญิงเปิดเครื่องปั่นไฟก่อนเผื่อว่าแบตเตอรี่จะอ่อน กลางคืนแสงไฟอาจไม่สว่างพอครับ หรือว่าคุณจะเรียกคณดูแลที่เห็นเมื่อครู่มาเปิดให้ก็ได้ครับ”

“ประเดี๋ยวเราค่อยตามคณงานก็ได้คะ คุณรีบพาพี่ใหญ่กลับไปก่อนดีกว่า เสียเวลากันมามากและเย็นมากแล้ว กลัวว่าจะค่ำมืดไปใหญ่”

ดังนั้นอีกครู่หนึ่งต่อมา เรื่องเดชะ จึงกอดอวยพรน้องสาวทีละคนแล้วโบกมือลา

สองสาวออกจะโล่งใจที่จะได้เริ่มต้นภารกิจที่น่าตื่นตันทึ่งสักที หากว่าโชคดีได้พบกำลังใจที่ยอมหมายถึงการได้กลับบ้านเร็วพร้อมกับเงินสิบล้านบาทที่จะตามมา

เรื่องรองแปลกใจเมื่อเปิดประตูห้องพักอีกห้องหนึ่งแล้วเห็นกระเป๋าดูเดินทางสี่ชมพูที่คั่นดาวางแอบอยู่คู่กับกระเป๋าสีเข้มอีกใบหนึ่ง

“อ้าว กระเป๋าของใครละนี่ บ้านไม่ได้วางหรือ”

“เอ๊ะ ใครมาพักกำลังจะย้ายออกกระมัง” เรื่องระวีเดินตามมาดูแล้วคาดเดา “แยจจิง จะโทรศัพท์ถามคุณพันภพก็ได้เสียด้วย”

“เจ้าของอาจจะกำลังไปตามรถมาชนกระเป๋าก็ได้”

เรื่องรองพูด โอบไหล่น้องสาวถอยออกมาแล้วปิดประตูไว้ตามเดิม

“ไม่เป็นไรนา ยังไงๆ เราก็นอนห้องเดียวกันอยู่แล้ว ประเดี๋ยวตอนเจ้าของกระเป๋ากลับมาขนย้าย เราก็หลบอยู่ข้างในห้องของเราเจียบๆ ก็แล้วกัน”